

AVIS

Qualsevol individu del món que haja tingut la possibilitat de sentir l'amor d'un avi pertanyerà al reduït grup de privilegiats, els únics que saben realment el vertader sentit de la paraula "amor". I és que crec que no sóc l'única que considera que els nostres estimats avis són àngels en la terra, àngels dotats d'una meravellositat indescriptible. Però deixant de costat aquesta reflexió donarem pas a la història d'Empar Lafont.

Empar era la segona filla de quatre germans d'una família humil d'hostalers dels anys 30 que vivia a Burjassot. Era una jove dotada d'una extraordinària bellesa, començant pels caragols daurats que tenia com a cabells que queien sobre el seu fràgil rostre de porcellana, fins als seus gruixuts llavis color maduixa. Concretament Empar va nèixer un 28 de maig de 1926, fet pel qual la seua infantesa va estar marcada continuament simulacres de bomba a l'escola, temps de famines i pobresa massificada d'una València en guerra. Eren temps difícils, però tot i que ella tenia a penes 10 anys, era vertaderament conscient de la situació a la que s'enfrontava la societat. No obstant això la seua energia i positivitat van fer que les seues ganes de descobrir el món no es veieren afectades. I és que era una apassionada de les matemàtiques, de les lletres, de tot allò que pertanyera al saber, fet pel qual va començar a plantejar-se els seus estudis com a mestra. Però per desgràcia, viure en una època dominada per homes, va mermar el seu futur com a dona estudiant, ja que la seua família li va recomanar centrar-se en "eines de dona". És clar que ella no va quedar conforme, ja que no entenia perquè el seu germà petit sí que podia tindre unes aspiracions de les que ella com a dona estava privada. Però aquesta lluita ja venia de lluny, tenint en compte que Empar sempre s'havia dedicat junt al seu germà a fer tot allò que es considerava per a "xics", gaudien junts de les vesprades al carrer amb les bicicletes i els patinets d'aquell temps, fins que quan tornaven a casa començava el drama. Els seus progenitors no enteniën perquè no era capaç de seguir els passos de la seua germana major, una aclamada modista del poble, la qual representava l'ideal de filla de l'època. Però ni els crits de sa mare ni les odioses comparacions amb la seua germana farien que canviara la seua perspectiva de les coses. I és que ella des que tenia ús de raó plorava a causa de la ràbia que li produïa no haver nascut home, perquè no podia gaudir de la llibertat que allò comportava, no podia viure sense cap repressió ni discriminació pel seu gènere.

Era un 26 de març de 1943 i com ocorria de normal, la seua germana major l'informava de nou que hi havia un jove esperant-la al cantó del carrer. Encara que pareïa una situació normal ja que molts dels xics del poble s'apropaven a la seua porta per deixar-li cartes amb declaracions d'amor Empar per contra, era d'allò més reàcia en l'àmbit amorós i és que li produïa cert rebuig que els xics anaren darrere d'ella. Però aquesta vegada era diferent, perquè qui l'esperava no era qualsevol xic, era Lluís, un xic d'allò més simpàtic al qual havia conegut durant una nit ball a la plaça, tot i que ella no es trobava ballant en aquell moment, ja que sempre es justificava dient que era arítmica. Però aquell xic hi va aparèixer de sobte dins de tota aquella multitud, li va agafar la mà per alçar-la de la cadira on es trobava, i en quant ella es disposava a rebutjar-lo, varen creuar una mirada que sense motiu aparent va fer que s'alçara i que passara tota aquella nit entre balls i rialles amb aquell desconegut.

19 de juny de 1949, les campanes de boda sonaven amb més força que mai, tothom esperava impacient l'arribada de la bella Empar vestida amb un d'aquells preciosos vestits de la seua germana, amb els que tantes vegades havia somiat. Els sis anys que feia des que havia conegut Lluís havien passat com un sospir. Havien estat un parell d'anys quedant al cinema d'amagat i comunicant-se per carta, fins que van

oficialitzar el seu amor. Un temps després Lluís es va presentar a casa dels Lafont per tal de demanar al senyor Francesc la mà de la seua filla. Així mateix el seu estimat s'havia convertit en l'únic home capaç de haver trencat aquella cuirassa amb la qual la jove s'havia "protegit" durant tants d'anys. Pot ser simplement havia sigut per a Empar impossible deixar passar aquella genialitat que el caracteritzava, era tot cor. Quant a la seua vida de parella casada va ser curta, ja que a penes cinc mesos després de l'enllaç, Empar va presentar els primers símptomes de qualsevol dona en cinta, el petit Josep estava cada vegada més a prop. Lluïset, el seu segon fill va arribar un parell d'anys després i finalment deu anys després va arribar l'esperada Nora. Tot era idíllic tenien els seus tres estimats fills, una casa on poder viure i els estalvis necessaris per a poder complir el somni d'Empar, que els seus fills tingueren la possibilitat d'elegir la carrera universitària dels seus somnis, una situació molt diferent a la que ella es va enfrontar. Tant Josep com el seu petit Lluïset, (que ja no era tan petit) estudiaren medicina i la nena dels seus ulls es va convertir en una aclamada psicòloga a nivell nacional.

Fou en un hivern del 2000 quan tota aquesta felicitat va concloure, Lluís va emmalaltir i en a penes dues setmanes va morir. Aquest esdeveniment va suposar un punt d'inflexió en la seua família, tenint en compte que el seu estimat pare, marit i fins i tota avi ja no estava, se n'havia anat per no tornar. Encara que sabien que mai els abandonaria, simplement ara tractava de cuidar-los des la distancia. Empar va passar mesos i mesos de dol però com a dona forta que era es va reinventar per tornar a mostrar la millor versió d'ella mateixa, es va convertir en el suport dels qui l'envoltaven. De fet els darrers anys va viure una vida d'allò més feliç, va veure créixer els seus estimats néts dels que pensava que mai no podria gaudir per la seua avançada edat, es va convertir en una referent per a cadascuna de les persones que la coneixien, una referent de dona empoderada, forta, intel·ligent, que s'havia deixat la pell per la gent a la que estimava. Es va convertir per a ells en la millor dona, mare, filla, àvia... Empar va morir després de 103 anys d'amor, va morir mentre dormia sense patir ni un sol segon. Aquella nit es va introduir en el somni més profund de la seua vida, un somni etern del que mai més despertaria. Però com es clar una dona així mai moriria, i és que solament mor qui és oblidat i l'amor que sentia la gent que l'estimava no era comparable amb "oblit", era equiparable amb admiració, agraïment...